

Posudek bakalářské práce podané na ÚFaR FF UK v Praze

Jméno a příjmení: **Petr Vrba**

Téma: **Šinranovo pojetí šindžin jako cesty k buddhovství**

Datum: **květen 2006**

Školitel: **Mgr. Jiří Holba, Dr.**

Oponent: **Mgr. Dalibor Antalík, Dr.**

Na začátku tohoto posudku je oponent povinen deklarovat, že jako specialista na zcela odlišnou oblast religionistiky, není kompetentní objektivně zhodnotit interpretační ani argumentační stránku předkládané práce, stejně jako relevanci užité primární či sekundární literatury. Následující poznámky se tudíž budou týkat výhradně strategie a vnitřní soudržnosti výkladu, jeho srozumitelnosti, obecně religionistických postupů a formálních náležitostí práce.

Autorův postup při výkladu je i pro nepoučeného čtenáře dobře zřetelný. Nejprve jej uvádí do širšího kontextu základních důrazů mahájánového buddhismu, poté přistupuje k vyličení Šinranova vystoupení, opět v širších souvislostech historicko-politické situace v tehdejší Japonsku a vlastní jádro výkladu spočívá v zevrubném nástinu Šinranovy nauky, která domýšlí a reinterpretuje věroučné pozice předchozích buddhistických škol. V závěrečné rekapitulaci potom zřetelně zodpovídá otázky formulované v úvodu. Celá práce je přehledně členěna a jednoznačně, bez nadbytečných exkursů, směřuje k cíli, který si autor vytkl.

Z formálního hlediska je zpracována náležitým způsobem. Je vybavena bohatým poznámkovým aparátém, do něhož autor, kromě odkazů na použitou literaturu, zařadil některé upřesňující informace, které by ve vlastním textu narušovaly plynulost výkladu, popřípadě v něm zmiňuje alternativní interpretace se zdůvodněním, proč je nepovažuje za adekvátní. Po jazykové stránce se vystříhal závažnějších nedostatků. Oponent nezaznamenal výraznější pochybení v gramatice ani stylistice. Používané zkratky jsou řádně vysvětleny, seznam použité literatury je zpracován podle stanovené normy. (Pouze u některých titulů absentují – bez bližšího vysvětlení – sigla ISBN, případně ISSN). Oponent osobně – coby nebuddholog – oceňuje skutečnost, že autor, pro snadnější orientaci méně poučenému čtenáři, připojil v podobě appendixu ke své práci glosář nejvýznamnějších, v práci užívaných šin-buddhistických pojmů.

V hlavní stati je víceméně rovnoměrně zastoupen deskriptivní a analytický přístup ke zvolenému tématu. Celkově lze konstatovat, že autor prokázal schopnost samostatné práce s primární i sekundární literaturou, že je s to shromáždit relevantní materiál, vybrat z něj to nejzávažnější a s kritickým odstupem utřídit to, co se týká zvoleného tématu, do smysluplné religionistické struktury. Nevyhýbá se ani polemickým poznámkám na adresu určitých zjednodušujících tvrzení, zejména v případě popularizátorů japonského buddhismu v euroamerickém prostředí (kupříkladu D. T. Suzukiho). Oponent oceňuje též citlivou, nepolemickou diferenciaci křesťanské terminologie od pojmosloví religionistického či antropologického. Zřetelná je tato jeho snaha zejména v případě snahy o přesnější odstínění ústředního pojmu *šindžin* a jeho „purifikaci“ od kategorizačních klišé zatížených pojmoslovím převzatým ze západní tradice. I tato skutečnost svědčí o autorově citlivosti, empatii a vnitřním porozumění pro zpracovávanou problematiku, při níž však nepřekračuje meze vyhrazené akademickému diskursu.

Jedinou závažnější připomínku ze strany oponenta představuje otázka, jaká kritéria pro interpretaci šin-buddhistické nauky a pro její uchopování prostředky vlastními religionistickému diskursu autor zvolil. Jeho poznámka o metodě (s.4) je v tomto ohledu jen velmi kusá.

Závěr: Oponent doporučuje předloženou bakalářskou práci k obhajobě a její klasifikaci navrhuje stupněm **v ý b o r n ě**.

V Praze dne 29.5.2006

Mgr. Dalibor Antalík, Dr.

